

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5625/2020
21.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Јовчић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“ Врање, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 140/20 од 12.08.2020. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 140/20 од 12.08.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Врању Гж 140/20 од 12.08.2020. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Врању П 1563/19 од 26.11.2019. године, ставом првим изреке делимично је одржано на снази решење о извршењу Основног суда у Врању ИИв 418/2017 од 14.12.2017. године у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати, на име пружених адвокатских услуга по основу рачуна број 171/2017 од 19.10.2017. године, износ од 6.000,00 динара, са законском затезном каматом од 27.10.2017. године до исплате и трошкове извршног поступка у износу од 6.633,00 динара, док је у преосталом делу, којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 20.000,00 динара, на име накнаде због кашњења у испуњавању новчаних обавеза, решење о извршењу укинута и у том делу утврђено да је тужба повучена. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 7.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Решењем Вишег суда у Врању Гж 140/20 од 12.08.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђено решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажна одлука о трошковима парничног поступка донета је применом чл. 153. и 154. ЗПП, након што је одржано на снази решење о извршењу Основног суда у Врању ИИВ 418/2017 од 14.12.2017. године у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу, на име дуга по основу пружених адвокатских услуга, исплати износ од 6.000,00 динара, са законском затезном каматом од 27.10.2017. године и трошкове извршења у износу од 6.633,00 динара. Тужиоцу су признати трошкови заступања од стране пуномоћника адвоката на једном одржаном рочишту у износу од 7.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у смислу чл. 277. и 324. Закона о облигационим односима.

Ревизијом тужиоца се указује да му поред признатих трошкова поступка припада и право на накнаду трошкова предујма за рад јавног извршитеља Александра Николића у износу од 3.240,00 динара, по закључку о предујму ИИВ 605/2017 од 19.12.2017. године.

Имајући у виду да тужилац, према успеху у спору, није ускраћен у праву на накнаду трошкова поступка, Врховни касациони суд је оценио да у таквој ситуацији, по питању трошкова поступка, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, те да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП. Висина накнаде трошкова поступка, по признатом праву у конкретној парници, не представља правно питање од општег интереса, нити правно питање које би се разматрало у интересу равноправности грађана. То није питање које изискије ново тумачење права или усклађивање судске праксе. Стога, нема услова за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Чланом 28. ЗПП прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана прописано је да се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, не узимају у обзир, ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев, већ споредно потраживање, због чега ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић